

Inima mamei

George Coșbuc

Era băiat frumos la chip și blând,
El a venit acasă azi oftând;
Și mamă-sa, văzându-l supărat,
L-a strâns la piept, pe ochi l-a sărutat
Și-a zis, privind cu drag în ochii lui:
Tu ai ceva pe suflet și nu-mi spui!
Parcă te temi că-ți mustru gândul tău,
De ce nu-mi spui? Nu vezi cât ești de rău!
Și ea plângea, cum plânge fiul mic,
Și-a plâns și el, și n-a răspuns nimic.

Să-i spună mamei! Da, când a plecat
De la iubita lui, el revoltat
Venea nebun și dus d-un singur gând
S-ajungă lângă mă-sa mai curând,
Să-i spună tot! Dar când a fost în prag,
A stat pierdut în loc o, lașul ce-i!
Azi îl ardea privirea cald-a ei,
Și brațele-i, care-l strângeau cu dor,
Azi îl durea îmbrățișarea lor,
Și toată vorba mamei îl durea
Și silnic el s-a smuls de lângă ea.
El a fugit de mă-sa. Abătut,
O întreagă zi pe lunci el s-a pierdut
Și la iubita lui el se gândea,
Și la cuvintele ce le-a zis ea:
Eu voi iubi pe unul dintre toți;

Din pieptul mamei tale, dacă poți
Să-mi dai tu inima al meu vei fi!
Voiesc un talisman! De voi iubi,
Să fiu iubită! Vreau să știu cum ești,
Eu cer un singur semn, că mă iubești!
Și el s-a îngrozit de-acest cuvânt!
Ea-și bate joc de ce-avea el mai sfânt,
Și, ca d-un demon, el s-a rupt de ea,
Dar o iubea nebun, el o iubea
Mai mult acum fără-nțele
Vorbea cu sine, și gema mai des;
Și se-ngrozea de gândul că-ntr-o zi
Această fată-l poate birui.
Să-și piardă mama-n chip atât de laș,
De doua ori să fie ucigaș!

Și-a doua zi s-a dus și-a întrebat
Pe draga lui, dar ea și-acum i-a dat
Răspunsul vechi. și el gemea plângând
Și nu putea să fugă d-acest gând
Și nouă nopți cu gândul s-a zbatut
Și-n urmă-a dus iubitei ce-a cerut.

El n-a putut să plângă și-ar fi plâns,
În mână tremurat ținea, dar strâns
Odorul drag, o inimă și-a cui?
Aceasta este răsplătirea lui!
Ea l-a iubit, ca ochii ei, și blând
Plângea și ea, când îl vedea plângând,
Și și-ar fi dat și capul pentru el:
Și-acum o răsplătește-așa mișel!
El nu mai are mamă! El a pus
Iubirea unei fete mai presus
D-a mamei lui – ce mult a dat
Și-n schimb el nu știa ce-a cumpărat!
Fiori simțea cum îl îneacă reci;
Îi răsunau blestemele de veci
A mamei, numai șoapte fără glas,
El o simțea venind cu pas de pas
Pe urma lui, el o vedea plângând
Cu degetul spre dânsul arătând
Și-atunci, d-atâtea gânduri abătut,
Împleticindu-se, el a căzut
În drum, ținându-și talismanul strâns
La piept. și-un glas amestecat cu plâns
A răsărit atunci înduioșat
Și plin d-o milă dulce l-a întrebat:
Tu te-ai lovit, iubitul meu? Să-mi spui!

Era inima moart-a mamei lui.